Цехові профспілкові збори вже явно затягувалися. В червоному кутку відчувалося нервування: присутні неспокійно совалися на скрипучих стільцях, раз по раз поглядали на двері, то на годинники, то, зрештою, на сонну президію, котра, здавалось, роздрімалася на всю ніч...

— Кінчайте вже! — раптом залунав чийсь розпачливий, благальний голос.— Футбол же сьогодні... Кияни грають...

— Тю! А я й забув! — сполошено схопився голова завкому Федір Симонович Попільний, маленький вертлявий чоловічок з червонощоким моложавим обличчям, хоч йому вже й стукнуло п'ятдесят.— Бий тебе лиха, і як же це я дозасідався? Зараз кінчаємо, товариші, і бігцем-бігцем... Хоч на другий тайм, а встигнемо до телевізорів... Ей-ей, ви куди рвонули? — крикнув він на кількох чоловіків, що вже було зраділо схопилися з стільців.— Я ще не подавав команди. Бо наостанку нас чекає одна не зовсім... е-е... приємна справа. У мене є дані, що серед присутніх сидить один товариш, котрий... Ну, як би вам делікатніше висловитися, веде себе аморально. Або, як у народі кажуть, у гречку стрибає.

Присутні враз оживилися, почали весело переморгуватися ("Знай, мовляв, наших!.."), дехто неспокійно завовтузився на стільці, ніби з сидіння зненацька висунули цвяхи, між рядами пробіг смішок, хтось уже заходився упівголоса розказувати на цю тему найновіший анекдот.

— Ось тут...— Федір Симонович схопив з столу папірця й замахав ним над головою.— Ось тут все написано про його аморальний вчинок. Власна жінка цього донжуана до мене приходила із заявою. Скаржилася, що сім'ю розвалює. Вона, тобто жінка, з дітьми, а він, сякий-такий, до молодих дівок холошами лопотить. Соромно, товариші, соромно. Можна сказати, дожилися...

— Прізвище! — залупало враз.— Прізвище!

Федір Симонович хутко окуляри зняв і швиденько заходився їх протирати носовиком, а сам тим часом думав: називати прізвище чи ні? Вчора до нього таки справді приходила молода дружина слюсаря Тимофія Тимченка. І не сама, а з двома дітьми. З сльозами на очах благала вплинути па її Тимоша, здурів чоловік, од хати відбився, на сім'ю рукою махнув, ще й злигався з буфетницею. Щоб їй, безсоромній, добра не було, як вона кидається на чужих чоловіків!.. Попільний заяву до справи приклав і врочисто поклявся нам'яти боки сякому-такому Тимошу.

А тепер вагався: називати привселюдно прізвище Тимченка, чи, мо', спершу з ним як слід побалакати? Слюсар він путящий, завжди норму перевиконує, дисциплінований, акуратний... Може, ще й виправиться, але пристрахати не завадить. Іншим буде наука.

— Товариші! — надів, зрештою, окуляри голова завкому.— Я поділяю ваше справедливе обурення і з цієї трибуни авторитетно (голос Попільного задзвенів металом), авторитетно заявляю: ми не потерпимо у своєму цеху аморальних вчинків. Клянусь вам, що легковажних донжуанів з успіхом виведемо на чисту воду. Адже стрибання в гречку — це розвал сім'ї, це втрата чоловічої гідності, порядності, чесності і...

— Та коротше...— захникав хтось у залі, як від зубного болю.— Ну побіг чоловік до молодиці, ну й що?.. Не з'їв же її. З ким чого не буває? Футбол же...

— А я ставлю питання принципово! — загримів Попільний.— Не побіг до молодиці, як ви кидаєте репліки, а зайнявся негарною справою. Стрибання у гречку — це буржуазний пережиток! Він не сумісний з робітничою гідністю! І взагалі ми не потерпимо у нашому здоровому і згуртованому колективі стрибунців у гречку! Геть їх з наших рядів! Не

дамо розвалювати наші міцні радянські сім'ї! Міцна сім'я — міцна держава, зарубайте собі це на носі, товариші донжуани!..

— Прізвище! Прізвище!..— гуло в залі.

Попільний залпом спорожнив склянку з водою, утер рота (з поспіху не хусточкою, а тим папірцем, яким він махав над головою з погрозами, що там "усе записано"), й рішуче сказав:

— Прізвища я поки що називати не буду. Але повторюю: поки що. Адже товариш, котрий займається донжуанством, в принципі непоганий робітник. Я думаю, що він уперше звихнувся і збився з правильної дороги на неправильні манівці. Але довго на них блукати не буде, а візьметься за розум. Тому я прошу товариша донжуана зайти завтра до мене з пояснювальною запискою. Інакше доведеться прийняти більш суворі заходи і справу передати гласності. А тоді не поздоровиться! Як кажуть: за хвіст — та на сонце. Я таки влаштую облаву на донжуанство!.. Ну, а тепер все. Бігцем, бігцем, думаю, що встигнемо на другий тайм. Вперед, товариші!

А вранці другого дня на стіл голови завкому лягло сім пояснювальних записок. Одна була від Тимофія Тимченка, а решта шість... Решта шість від його товаришів но роботі: кожний з них клявся у своїй пояснювально-покаянній записці більше не стрибати в гречку ("перший і останній раз гріх трапився!"), не розвалювати сім'ї, вести себе надалі морально і те де і те пе... І кожний

в них прохав не видавати його і не називати прізвища.

Федір Симонович тільки руками розвів:

— Оце так облава на донжуанів. От вже не думав не гадав, що за одним махом стількох стрибунців випужаю. На ловця і звір біжить.